

43. A BÁRÁNY MENYEGZŐJÉNEK VACSORÁJA

Jel. 19,1-10.

I. Diadalének Babilon felett

A Jelenések könyvének ez a szakasza, az első kilenc vers, egy jellegzetes példája annak a dicséretnek, amellyel a mennyei lények hódolnak Isten előtt. Ez az egymásnak válaszoló himnusz hasonló a 24. zsoltárban található énekhez, amely szintén két témából és két válaszból áll. A Zsoltár énekét akkor mondták el először, amikor Dávid visszavitte a szövetségládát Jeruzsálembe. Láthatatlan királyuk, a Seregeknek Ura, a frigládával követte őket, amíg az ünnepélyes menet a főváros felé közeledett. A láda csak szimbólum volt, a valóságban az isteni Királyt, a Seregek Urát ünnepelték és vezették Jeruzsálembe. Századokkal később ugyanez a Király embernek Fiaként hallgathatta ezt a dicsőítő énekét. Akkor azonban a Menny angyalai mondták mellette örömeinküket, miközben a Földről felemelkedett. Ekkor azonban nem a földi, hanem a mennyei Jeruzsálembe vonult be.

Ennek a mennyei kórusnak a karmestere az Isten királyiszéke előtt áll, és onnan szólítja fel a kórust, és adja meg az ének szövegét. *„És a királyiszéktől szózat jöve ki, amely ezt mondja vala: Dicsérjétek a mi Istenünket mindnyájan ő szolgálói, akik féltitek őt, kicsinyek és nagyok!”* (5/a. vers). A kórus pedig újra és újra bekapcsolódva lelkesen, mintegy erős mennydörgés szavával mondja: *„Alleluja!”* (lásd: 1. 3. 4. 6. verseket).

Micsoda ellentéte ez az ének annak a másiknak, amit a tizennyolcadik fejezetből ismerhetünk! Ott sírás és jajgatás között mondják el gyászénekeiket azok, akik Babilon hatalmába vetették minden reménységüket. Itt viszont öröm és ujjongás között dicsőítik Istent azok, akik bíztak Benne és szolgálták Őt. (lásd: 1-2. 6-7. verseket).

Az Istent dicsőítő ének indokaként egy nagyon fontos dolgot említ az Isten trónja előtt álló lény. *„Mert igazak és igazságok az Ő ítéletei”* (2/a. vers). Isten nem követ el hibát az ítélet meghozatalakor. Valamennyi számításba vehető tényezőt megvizsgál. Az ítélet szó által valószínűleg a hét csapásra utal az Ige, amikor a jelképes Babilont és szövetségeseit bünteti Isten. Két dolog miatt hozott ilyen szigorú ítéletet Isten Babilon felett. *„Mert a földet megrontotta az ő paráznságával”, „És megbosszulta az ő szolgálóinak vérének kezén”* (2/b. vers).

Itt újra találkozunk azzal a körülménnyel, mintha Isten büntető ítélete az egész örökkévalóságra kiható, állandó gyötrelmet jelentene: *„annak füstje felmegy örökkön örökké”* (3/b. vers). Ez a meglátás azonban csak a hiányos bibliaismeret, vagy az értelmezett fordítások alapján alakul ki. A görög kifejezés ugyanis nem kifejezetten azt mondja, hogy örökkön örökké. Az „eis aiónasz aiónon” görög kifejezés inkább úgy lenne fordítható: „az időnek idejéig”, vagyis egy Isten által meghatározott ideig.

Ez a kifejezés tehát nem jelent egy vég nélküli időtartamot. Más íráshelyek egyértelműen bizonyítják, hogy Isten ítéletei alatt a gonoszok sorsa végül is a teljes megsemmisülés. *„Mert az elvetemültek kivágattatnak... Egy kevés idő még és **nincs gonosz; nézed a helyét és nincsen ott... De a gonoszok elvesznek, és az Úrnak ellensége, mint a liget ékessége, elmúlik, füstként múlik el**”* (Zsolt. 37,9-10; 20.). *„Mert ímé, eljön a nap, lángoló, mint a sütő-kemence, és olyanná lesz minden kevély és minden gonosztevő, mint a pozdorja, és megégeti őket az eljövendő nap, azt mondja a Seregeknek Ura, amely nem hagy rajtuk gyökeret, sem ágat.”* (Mal. 4,1.). *„Mert közel van az Úrnak napja minden népek ellen... és **olyanok lesznek, mintha nem lettek volna.*** (Abd. 15-16.). Az „örök” gyötrelem valójában csak egy Isten által meghatározott ideig tart, de nem vég nélküli. Az „örök” szó sokkal inkább azt akarja kifejezni, hogy Isten megsemmisítő ítélete visszavonhatatlanul végleges. A megsemmisítő ítélet „az időnek” – Isten által meghatározott – „idejéig” tart, amíg a kiszabott megsemmisítő ítélet be nem fejeződik.

II. Eljött a Bárány menyegzője

Az Isten dicsőségét magasztaló ének másik kiváltó oka az, hogy *„eljött a Bárány menyegzője”,* ezért *„örüljünk és örvendezzünk.”* (7. vers). Az öröm a szív belső, derűs, vidám, boldog állapota, amely egy kedvező esemény hatásaként jelentkezik. Az örvendezés viszont a szív belső örömének a külső megnyilatkozási formája. A jelen esetben a szívnek abból a túláradó boldogságából származik, amely nem tudja többé elrejteni örömét, hogy Krisztus már Királyként uralkodik, ezért *„adjunk dicsőséget néki”* (7. vers). A hála és az odaadás legfelsőbb fokú megnyilatkozása ez.

A Bárány menyegzője, ahogyan az a Bibliában be van mutatva, több részletből áll. Bemutatja azt az eseményt, amikor Krisztus, mint vőlegény átveszi menyasszonyát. Majd beszél arról, hogy a Király – aki elkészítette a menyegzőt Fiának – megtekinti a vendégeket, és nem mindenkit enged bent maradni. Végül pedig minden esemény után, a menyegző vacsorája következik, amelyen már csak a király bizalmába fogadott vendégek vehetnek részt.

Jézus példázataiban arról kapunk tájékoztatást, hogy a menyegző első eseményére mindenki bemehet: *„Menjetek azért a keresztútakra, és akiket csak találtok, hívjátok be a menyegzőbe. És kimenvén azok a szolgák az útakra, begyűjték mind akiket csak találtak, jókat és gonoszokat egyaránt. És megtelék a menyegző vendégekkel.”* (Mt. 22,9-10.). Erre az alkalomra ugyanis még csak hit által követhetjük a vőlegényt, mivel a menyasszony ünnepélyes átvétele majd csak a mennyben történik meg. Egy bizonyos idő után azonban bezáraték a menyegzői ház ajtaja: *„Mikor pedig... megérkezék a vőlegény; akik készen valának, bemenének övele a menyegzőbe, és bezáraték az ajtó”* (Mt. 25,10/b.). Ez az esemény a kegyelemidő lezárása alkalmával következik be.

Jézus nagyon erősen hangsúlyozza azt is a példázatban, hogy a Király megtekinti a vendégeket, és akit nem talál méltónak, azt kivetí a többiek közül. Ezt az

eseményt az Isten háza feletti vizsgálati ítélettel lehet azonosítani. Ebben az ítéletben a kiutasított emberek nevei ki lesznek törölve az élet könyvéből, mert csak aki mindvégig állhatatos marad és győz, azokról mondja Jézus: *„annak nevét nem törölöm ki az élet könyvéből”* (3,5/a.). A menyegzőre tehát bárki bemehet Krisztussal, de a vacsorára már csak az maradhat bent, akinek megfelelő ruhája van, akinek a neve bent maradt az *„élet könyvében”*. Az a tény, hogy a menyegző eseménye egybeesik a vizsgálati ítélettel, azt mutatja, hogy a menyegző eseménye már 1844-ben megkezdődött a mennyben. A Jelenések 19. fejezete viszont arról az eseményről akar tájékoztatni bennünket, amikor már a Bárány menyegzőjén az ünnepélyes vacsora ideje érkezett el.

III. A Bárány felesége

A későbbi fejezetek bizonyága szerint János apostol abban a kiváltságban részesült, hogy megmutatták neki a Bárány feleségét: *„Jer, megmutatom néked a menyasszonyt, a Bárány feleségét. És elvive engem lélekben egy nagy és magas hegyre és megmutatá nékem azt a nagy várost, a szent Jeruzsálemet, amely Istentől szállott alá a mennyből.”* (21,9/b-10.). Ebben a szimbolikus ábrázolásban az új Jeruzsálem jelképezi a feleséget. Isten népe ebben a bemutatásban a menyegző vendégeiként van ábrázolva. Az új Jeruzsálem lesz az új Föld fővárosa és mint ilyen, képviselője *„e világ országainak”,* amelyek a *„mi Urunkéi és az Ő Krisztusáé lettek”* (11,15.).

János apostol azonban egy különös dolgot mond el erről a várossal: *„És adatott annak, hogy felöltözzék tiszta és ragyogó fehér gyolcsba; mert a fehér gyolcs a szenteknek igazságos cselekedetei”* (8. vers). Ezzel pedig arra utal, hogy itt többről van szó, mint egy üres városról, itt sokkal inkább a városban lakó szentekről kapunk kinyilatkoztatást. Vagyis a Jeruzsálemre való hivatkozást jelképesen kell érteni, éppen úgy, mint amikor Jézus beszélt Jeruzsálemről: *„Jeruzsálem, Jeruzsálem! Ki megöli a prófétákat és megkövezed azokat, a kik te hozzád küldettek”* (Mt.23,37.). Természetesen nem a város ölte meg a prófétákat, hanem a benne lakó emberek. Így ebben a prófétikus bemutatásban is Jeruzsálem a benne lakó megváltott emberek szimbólumaként kerül megemlítésre. Egy város, lakók nélkül nagyon barátságtalan, sivár, rideg hely lenne. Ezt a várost is a benne lakó polgárok tiszta jelleme, a Krisztus igazságába öltözött dicsősége teszi igazán ékessé. Ez a város az által készítette el magát a menyegző utolsó eseményére, hogy befogadta a szenteket, a megváltottak dicső seregét.

IV. A menyegző vendégei

A János apostolnak adott utasítás szerint csak a hivatalosak vehetnek részt a Bárány menyegzőjének a vacsoráján: *„Boldogok azok, akik a Bárány menyegzőjének vacsorájára hivatalosak”* (9. vers). Fölmérül azonban az a kérdés, hogy ki tekinthető hivatalosnak? Bizonyos igeversek arra engednek következtetni, hogy Isten minden embert hív, tehát akkor minden ember hivatalos? Ugyanis: *„Aki*

azt akarja, hogy minden ember idvezüljön és az igazság ismeretére eljusson” (1Tim. 2,4.). „Mert megjelent az Isten idvezítő kegyelme minden embernek” (Tit. 2,11.). Ez azt jelenti, hogy Isten a születésbeli körülmény és állapot miatt senkit sem marasztal el, mindenkit kész kegyelemben részesíteni. „Mint hogy az Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magát a világot, nem tulajdonítván nékik az ő bűneiket” (2Kor. 5,19.). Ezt a felkínált kegyelmet és hívást azonban felnőttként már nem mindenki fogadja el. Bár Isten mindenkit hív, hivatalossá mégis csak azok az emberek válnak, akik készek elfogadni, és viszonzni az Isten szerető közeledését: „akik Istent szeretik, minden javukra van, mint akik az ő végzése szerint hivatalosak” (Róm. 8,28.).

Amikor Jézus a menyegzőről szóló példázatát elmondja, akkor egy nagyon súlyos megállapítást rögzít le: *„Mert sokan vannak a hivatalosok, de kevesen a választottak” (Mt. 22,14.). Ez a megállapítás azt mondja ki, lehet valaki hivatalos, mondhatja magáról azt, hogy keresztény, vallhatja azt, hogy Isten gyermeke - de nem biztos, hogy választott is lesz. „Nem minden, aki ezt mondja nékem: Uram! Uram! megyen be a mennyek országába; hanem aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát. Sokan mondják majd nékem ama napon: Uram! Uram! nem a te nevedben prófétáltunk-é, és nem a te nevedben üztünk-é ördögöket, és nem cselekedtünk-é sok hatalmas dolgot a te nevedben? És akkor vallást teszek majd nékik: Sohasem ismertelek titeket; távozzatok tőlem, ti gonosztevők.” (Mt. 7,21-23.). Ebből tehát arra lehet következtetni, hogy a „hivatalos” szót többféle vonatkozásban használja a Biblia. Mindenki hivatalos a Bárány menyegzőjére. A menyegző vacsorájára azonban már csak a választottak hivatalosak. Ezért nevezi boldognak azokat, akik a vacsorára is hivatalosak.*

Mindezek hátterén felvetődik az a kérdés is, hogy mi a különbség a „hivatalosak” és a „választottak” között? Két alapvető dolog határozza meg, hogy mitől lesz valaki választott. Mindenekelőtt attól, hogy elfogadja-e Isten meghívását. A Jézus példázatában említett hivatalosak ugyanis nem fogadták el a meghívást, hanem mindenféle kifogást hozva visszautasították (lásd: Mt. 22,2-5; 8. – Lk. 14,16-24.). Lehet azonban olyan eset is, hogy elfogadja a meghívást, csak hogy olyan módon akar részt venni, ahogy azt a Király nem engedheti meg, ezért kénytelen kiutasítani őt a menyegzőről (lásd: Mt. 22,11-13.). Az üzenetnek ez a része már bennünket is érint. A Jelenések könyvében még egy kiegészítő meghatározást találunk az előző kérdéshez. *„A Bárány meggyózi őket, mert uraknak Ura és királyoknak Királya; és az Ő vele való hivatalosak, választottak és hívek is.” (17,14.).*

V. Jézus bizonyágtétele

A tizedik versben találunk utalást arra vonatkozóan, hogy az Isten trónja előtt álló személy, aki a mennyei kórust vezette, nem más, mint egy angyal: *„leborulék annak lábai előtt, hogy imádjam őt, de monda nékem: Meglásd, ne tedd; szolgatársad vagyok néked és a te atyádfiainak”. Az Isten által választott próféták szolgatársa - aki mint teremtetten lény -, visszautasította János imádatát. Akik az*

evangélium hirdetését végzik, abban a kiváltságban részesülnek, hogy mennyei angyalok társaságát és segítő szolgálatát vehetik igénybe. Valószínű, hogy ez az angyal azonos Gábrriellel: „*Én Gábrriel vagyok, ki az Isten előtt állok; és küldettem, hogy szóljak veled*” (Lk. 1,19.).

Az angyal erőteljesen hangsúlyozza azt, hogy azoknak az embereknek munkatársa, „*akiknél a Jézus bizonyágtétele van*” (10. vers). Ez azt jelenti, hogy ezek az emberek az Istentől származó prófétai kinyilatkoztatások birtokosai. Egyrészt ismerik az Isten prófétáinak kinyilatkoztatásait, másrészt viszont a próféták üzenetét hirdetve ők is prófétai népnek tekinthetők. Jelentheti azonban azt is, hogy a próféta adománya ott van náluk, vagyis van közöttük próféta. A mi időnkben ez egy utalás lehet Ellen G. White küldetésére és szolgálatára, amit az Hetednap Adventista Egyházban töltött be.

Ez a kijelentés azonban fordítható úgy is, hogy „*akiknél ott van a Jézus Krisztusról szóló bizonyágtétel*”. Ilyen módon ez jelentheti azt, hogy a rájuk bízott speciális üzenet által különleges módon tudnak bizonyágot tenni Jézus Krisztusról. Az adventisták a szentély-tanának ismeretében tehetik ezt meg. Jelentheti azonban azt is, hogy az angyal szolgatársai a személyes életük által tesznek bizonyágot Jézus Krisztusról. Már maga Jézus is erre biztatta tanítványait: „*Úgy fényljetek a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat*” (Mt. 5,16.).